

280251. 1939-6 bu c,

1939

BCU Central University Library Clu

Janer de argint

Din New-York se citează cazul a doi frați, cari trăiesc împreună de mai bine de 60 de ani, într-o cameră dintre cele mai modeste, pe care ei au despărțit-o în două părți printr-o linie trasă cu creta pe pardoseală. În tot acest timp niciunul n'a trecut peste linia de cretă în partea celuilalt. Fiecare își vede de treburile sale fără să se intereseze de celălalt. Și ceea ce e și mai curios, ei nu și-au schimbat niciun cuvânt între ei.....

Animalele ne dau uneori exemple neobișnuite de inteligență și stăruință. Într-o seară, pe când celebrul autor Charles Dickens citea la lumina unei lumânări, aceasta se stinse deodată. El o aprinse iarăși, dar se stinse din nou. Atunci Dickens observă cum pisicuța lui își întindea lăbuța peste flacăra lumânării ca s'o stingă, privindu-l cu un aer rugător. El înțelese numai-decât ce dorea pisicuța sa, și începu s'o mângâie și să se joace cu ea.

Ce cere Dumnezeu

Foarte departe de-aici, în nordul Americii, un misionar vorbea unei grupe de Indieni despre consacrare. El le explica jertfa Domnului Isus și datoriile lor față de El. În timp ce misionarul vorbea, un bătrân șef de trib se sculă, înaintă și puse arma sa la picioarele misionarului: „Șeful indian dă arma sa lui Isus”, zise el; apoi se duse la loc să asculte. Misionarul predică mai departe. Bătrânul se sculă din nou, și, desbrăcându-și haina, o puse la picioarele misionarului, zicând: „Șeful indian dă haina sa lui Isus”. El ascultă apoi mai departe pe vestitorul adevărului; apoi ieși din cort și se întoarse îndată cu poney-ul (căluțul) său. După ce îl legă de un par, se duse la misionar și îi spuse: „Șeful indian dă poney-ul său lui Isus”. Și se așeză din nou la locul său. El dăduse aproape tot ce avea. În sfârșit, când predicatorul spuse cum Dumnezeu n'a cruțat nici chiar vieța unicului Său Fiu, ci a dat-o în dar pentru noi; când el le făcu cunoscută cererea lui Isus care dorește ca vieța fiecăruia dintre ei să fie consacrată Lui, bătrânul șef se sculă din nou și înaintă spre misionar cu capul plecat. El ingenunchie înaintea misionarului, și în timp ce lacrimi îi curgeau pe obrajii bronzăți, zise cu o voce plină de emoție: „Șeful indian se dă pe el însuși lui Isus”.

Iată ce cere El: pe noi înșine, inimile noastre din care să-și facă El locuință, și nu numai ce avem noi.

Un răspuns

Într-o zi, vestitul teolog, John Wesley, străbătea o stradă de țară foarte noroioasă. El mergea pe marginea îngustă a trotuarului, care era singura parte uscată, când se întâlni față-n față cu un îndrăzneț gras, aspru și respingător, care mergea în cealaltă direcție. Acesta spuse cu un ton morocănos:

— Eu nu obișnuiesc să dau locul meu unui nătărău.
— Eu, dimpotrivă, totdeauna fac aceasta, îi răspunse Wesley pe tonul cel mai politic, și intră el în noroiu, ca să-l lase pe acela să treacă.

Bunătatea lui Molière

Într-o zi, Molière întâlni un cerșetor căruia îi dădu o monedă. Dar nu făcu nici zece pași, când săracul acela alergă după el:

— Ce e? întrebă poetul.
— V'ați înșelat; mi-ați dat o piesă de aur: iat-o aici.
— Ține-ți-o, prietene, răspunse Molière cu bunătate, iată, îți mai dau una pentrucă ai fost cinstit.

Alexandru cel Mare și piratul

Într-o bună zi, se prezentă lui Alexandru un pirat care fusese arestat. Văzând pedepsele cari i se pregăteau, prizonierul păstra o mare țarie de spirit.

— Cu ce drept, îl întrebă marinarul, îndrăznești tu să turburi mările și să jefuești vasele și bărcile?

— Dar tu, răspunse prizonierul, cu ce drept pustiești universul? Pentrucă eu umblu pe mări numai cu un mic vas, sunt socotit drept pirat, și tu care faci același lucru cu o flotă mare, ești numit rege!

Acest răspuns îndrăzneț și plin de mândrie scăpă vieța prizonierului, căci Alexandru îl liberă numaidecât.

Abraham Lincoln, marele American liberator al sclavilor, mergea odată călare împreună cu niște prieteni. După ce trecură printr-o pădurice, prietenii îi observară lipsa. Când Lincoln se întoarse la ei, le spuse că găsisse sub un copac două păsărele pe cari le asvârlise vântul din cuibul lor. „N'aș fi putut dormi, zise el, dacă n'aș fi dus aceste două păsărele mici la mama lor”.

Modestia unui savant

Vestitul Duval, bibliotecarul împăratului Francisc I, era foarte cunoscut pentru modestia sa. Într-o zi, un neștiutor îi puse o întrebare la care el răspunse:

— Nu știu nimic de aceasta.
— Și cu toate acestea Impăratul vă plătește ca să știți, reluă ignorantul.
— Impăratul, zise din nou Duval, mă plătește pentru ceea ce știu. Dacă el m'ar plăti pentru ceea ce eu nu știu, atunci nici chiar toate bogățiile împărăției n'ar fi deajuns.

Coperta: La izvor.

Foto A. Chevallier Piatra-Neamț.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a tinerețului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Formarea caracterului

de E. G. White

Noi trebuie să ne formăm caracterele după Isus Hristos, modelul divin și în tot timpul acestei vieți să supunem toate puterile și capacitățile noastre lui Dumnezeu, spre a obține siguranța vieții veșnice, „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3.) Acei cari vor avea un caracter ce va fi găsit vrednic de a avea un loc în împărăția cerurilor, vor fi acei cari au învățat să cunoască pe Dumnezeu și cari vor fi ascultat în totul de poruncile date în Cuvântul Său. Aceștia vor avea un loc la ospățul nunții Mielului.

Singurul mijloc de a deosebi pe adevăratul creștin de acela care pretinde numai a fi, este de a cerceta viața. Din faptele sale se poate vedea dacă Hristos locuște sau nu în inima sa. Toți acei cari vor fi în împărăția cerurilor, trebuie să fi trecut mai întâi prin încercare.

Iuda era dintre acei cari avusesse favoarea să fie cu Isus și cu ucenicii Săi. El slujii lui Isus în tot timpul lucrării sale pe pământ. El avea calități cari ar fi făcut din el o binecuvântare pentru Biserica, dacă s'ar fi supus disciplinei pe care o dorea Isus. El s'ar fi putut bucura de aceleași privilegii ca și Ioan și ca ceilalți ucenici și ar fi putut să tragă folos din

învățăturile Celui mai mare Învățător pe care l-a avut vreodată omenirea.

El putea să contemple în persoana lui Hristos un caracter curat și fără pată; el ar fi putut să imite pe Învățătorul său. Dar lumina care strălucea în viața sa și care venea dela caracterul lui Isus, îl silea să renunțe la toate trăsăturile de caracter, firești sau căpătate, cari nu erau în armonie cu caracterul lui Hristos. În privința aceasta Iuda nu rezistă încercării. Iubirea de lume era adânc înrădăcinată în inima sa, și el nu se deslipi de această iubire și nu-și supuse ambiția sa lui Isus. El nu ajunse niciodată să se predea cu totul Învățătorului său. El credea că-și poate păstra judecata sa proprie și ideile lui. Deși primise să fie ucenic al lui Hristos, el refuza să se lase format de El.

El se lăsa prins, legat de aceste inclinații din caracterul său și continua să dea frâu liber obiceiurilor sale păcătoase. El deveni egoist și se lăsa condus de poftă. Egoismul stăpânea întreaga viață a sa.

Iuda asculta învățăturile pe cari Isus le dădea ucenicilor și mulțimii și nu se opunea niciodată la ceea ce se spunea și nu

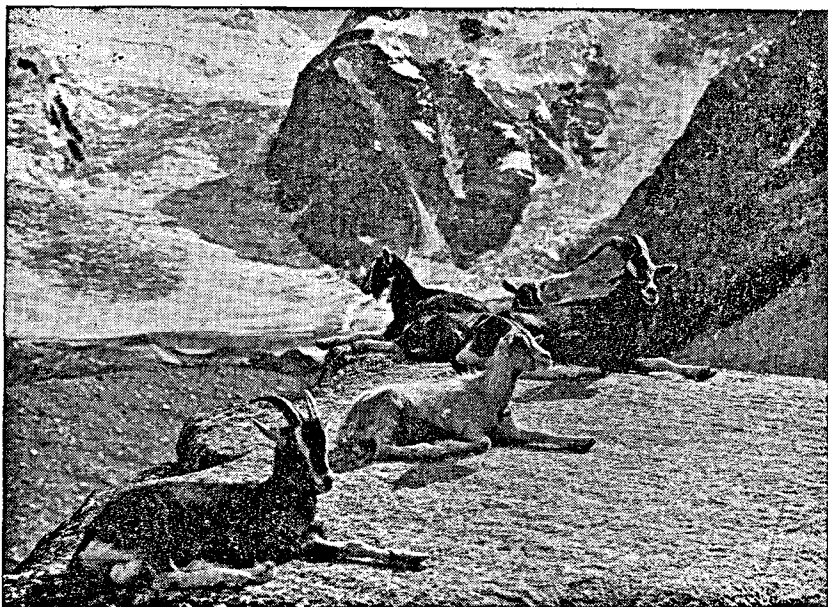

părea că pune la îndoială însemnătatea acestor învățături. El nu murmură niciodată pe față, până în clipa în care Maria unse picioarele lui Isus.

Cu această ocazie se dădu pe față adevăratul caracter al lui Iuda. De atunci începu schimbarea vieții sale și trăsăturile principale ale caracterului lui se descoperiră cu totul. Pofta, care este o idolatrie, fusese primită și se cuibări în inima sa; și astfel, când veni ispita, el nu mai putu să reziste. Ispitele lui Satana sunt totdeauna primite de părțile slabe și decăzute ale caracterului omenesc la cari n'au putut rezista și cari nu fusese biruite. Pofta pe care Iuda o nutrise ani de zile, conducea acum întreaga sa viață și stăpânea toate inclinațiile firii sale. Deși pe față era ucenicul lui Isus, el își forma în inimă, caracterul său rău. Isus cunoaștea orice călcare din partea lui Iuda a Cuvântului Său, și El privea cu tristețe și cu durere la acela care era din numărul celor doisprezece, dar care nu păzea cuvântul Său.

Ucenicii nu puteau să-și dea sea-

Pe înălțimile munților înzăpeziți, un mic popas sub razele soarelui.

ma de răul din inima lui Iuda; numai ochiul lui Dumnezeu putea să zărească acolo răul ascuns și pofta păcătoasă. Când un gând necurat este primit, când o dorință rea este cultivată, când un spirit de revoltă este nutrit, atunci integritatea inimii este stricată, ispita biruște și iadul triumfează.

Un om este ispitit când, fiindu-i prezentat un obiect atrăgător, el e gata să uite principiile și luptând contra conștiinței, face ceea ce este rău. Exact așa a făcut Iuda. El nu și-a luat odată cu candelă și untdelemn. El pretindea că acesta nu-i decât pentru săraci; aceasta nu era decât o ipocrizie; el voia să dea altora impresia că este foarte evlavios, dar în realitate el nu era decât un păcătos care își ascundea păcatul.

În timp ce era cu Isus, el ar fi putut obține har, curăție și sfințenie; dar el nu căuta acestea. El nu cultivă umilința, nădejdea și dragostea, el nu dădea pe față o credințioasă sinceră. Tot așa îi fu cu neputință să aibe un caracter tare și nobil, plin de credință și evlavie. Dimpotrivă, el lăsă să stăpânească în el părțile rele ale caracterului său.

În tot timpul vieții sale el repetă faptele sale egoiste, deși pe față se arăta a fi credincios.

Aceia cari sunt mulțumiți numai cu o spoială de religie și cari nu pun în practică învățăturile lui Isus, dau pe față slăbiciunea caracterului lor. Când vine încercarea și ispita, atunci ei dovedesc că n'au fost creștini. Orice datorie îndeplinită din iubire pentru Hristos, în simplitate și umilință, fără egoism, influențează asupra caracterului și îl modelează după modelul divin. Credințioșia în viața creștină este pentru suflet

un scut care îl ajută să respingă ispita; căci adevăratul creștin învață să se încreadă în Isus care îi dă harul de care el are nevoie. Când cineva a rezistat la prima ispita, rezistă mai ușor la a doua. Dar, cerând ajutorul puternicului nostru Liberator, putem învinge toate ispitele.

Satana n'are puterea să silească pe cineva să păcătuiască. Păcatul este o faptă personală a păcătoșului. Înainte ca păcatul să existe în inimă, trebuie mai întâi ca conștiința să consimtă la aceasta și de îndată ce ea și-a dat aprobarea, păcatul triumfă și iadul

se bucură. Deoarece ni s'a arătat pe Isus ca fiind singurul adăpost, nu mai există nicio iertare pentru păcat, fie el mic sau mare.

Ispita nu este un păcat și puterea sa nu este un semn că Dumnezeu ar fi mâniat pe noi. Domnul îngăduie ca noi să fim ispitiți și potrivește fiecărei ispiti cu puterea pe care o avem noi de a rezista răului și de a-l învinge. Numai în timpul de încercare și ispitire noi ne putem măsura gradul de credință și încredere în Dumnezeu și ne putem da seama de tăria caracterului nostru creștin. Faptul că noi suntem învinși de ispita, se datorește slăbiciunii noastre. Dumnezeu nu îngăduie ca noi să fim ispitiți peste puterea noastră de rezistență. Dumnezeu cunoște puterea omului de a rezista, deoarece El dă curaj celor cari au fost puși la încercare și cari îl iubesc, de a nu cădea. Prin Cuvântul lui Dumnezeu noi vom fi făcuți în stare să învingem orice ispita.

Biroul de statistici a socotit că la sfârșitul anului 1937 populația dela ecuator din America de Sud se ridică la 2.807.038.

...

În cursul ultimilor doi ani, Italia a construit în Abisinia aproape 3.302 kilometri de șosele.

Un prizonier primejdios

se săturase din prada aceea mică, și dând un nou țipăt îngrozitor, prinse un biet animal înlemnit de frică și neputincios de a fugi; dar vânătoarea încetă și pasărea hrăpăreață se așează pe o ramură uscată să se odihnească și așteaptă.

Lucian Moret, care venise în pădure să pună capcane pentru vulpi, zări vulturul pe ramura uscată. Fără să mai stea mult pe gânduri, își potrivește arma și trase. Oare nu trebuia să scape pădurea de acest răufăcător! Lucian ochise bine, căci pasărea căzuse printre frunzele vesteșede. El se grăbi, crezând că va găsi pasărea moartă, dar glonte nu făcuse decât să sgârie craniul pasărei, amestind-o fără s'o rănească grav. Băiatul dori să omoare vulturul, dar apoi se gândi c'ar fi plăcut să domesticească un vultur. El legă pasărea de labe, ținând-o de cap, încât să nu fie atacat nici de ciocul ei puternic, nici de ghiarele ei atât de ascuțite.

Ajungând cu el acasă, îl puse într'un grajd și-l legă de un picior.

Fiul meu, zise dl. Moret, faci rău dacă ții această pasăre, căci mă tem că nu vei ajunge niciodată s'o domesticești. Mai bine ai omori-o.

Dar lui Lucian îi plăcea să se ocupe cu animalele, și spuse tatălui că vulturul, fiind legat, nu putea face rău nimănui.

Tot în grajdul acela, Lucian mai avea câteva găini, iepuri de casă și porumbei; toate aceste vietăți domestice trăiau în pace și libertate.

Dar prezența vulturului le îngrozea nespuse de mult și ele nu se puteau obișnui cu el, până când el nu se domesticea.

Lucian încercă toate mijloacele pentru a-și domestici vulturul; dar toate străduințele sale fură zadarnice. Ca să nu fie rănit de pasărea sălbatică, Lucian trebuia să-i dea mâncarea și să-i schimbe apa, noaptea, pe întunec.

Intr'o după amiază era mare târâboiu în grajd. Lucian dădu fuga să vadă ce s'a întâmplat, și prin fereastră zări pe vultur, care după ce reușise să scape din lanț, era cât pe-acți să sfâșie un biet porumbel....

Atunci Lucian dădu fuga până în casă ca să-și ia arma, dar până se înapoie, era prea târziu! Vulturul sfâșiasc cinci găini, doi iepuri de casă și patru dintre cei mai frumoși porumbei. Era un adevărat măcel! O, cât de mult regreta acum Lucian fiindcă băgase un așa temut dușman în acel loc! Tatăl său avusese dreptate; cel mai blând dintre vulturi, este și mai blând când e mort!

Tot astfel, se află copii — și chiar oameni mari — cari cred că își pot înfrâna un obicei rău sau un defect, „ținându-l în lanțuri”. Ei nu vor să se despartă de el și cred că-l pot împiedeca de a face rău. Dar într'o zi sau alta, acest păcat ajunge prea puternic pentru a mai putea fi ținut în frâu, și atunci aduce mari nenorociri în viață.

Singurul lucru ce rămâne de făcut, este de a aduce acest defect, acest păcat, la Isus, și El ne poate ajuta să dobândim biruința deplină.

(Le rayon et le Soleil)

Soarele se înălța din spatele muntelui, când un vultur, care dormea pe vârful unei stânci, se deșteptă; își scutură penele, își întinse aripile și dădu un țipăt asurzitor care străpunse liniștea care domnea la acea oră în natură, și umplu de teamă inimile micilor animale cari locuiau în pădure. Unele din ele, îngrozite, își părăsiră cuiburile și o luară la fugă, fără să știe încotro....

Șiretlicul vulturului reușise, deci, încă odată. Ca o săgeată el ajunsese pe unul din fugari, îl prinse în ghiarele sale ascuțite, se înălță cu el în văzduh și îl sfâșie cu ciocul său coroiat. Dar el nu

Turnul Eiffel

a împlinit 50 de ani

Turnul Eiffel a fost terminat cu totul la 30 Martie, 1889. În ziua următoare însuși arhitectul său, Gustave Eiffel, înălță un mare drapel tricolor în vârful său. La 6 Mai, președintele Republicei, Dl. Sadi Carnot, inaugură Expoziția universală din Paris, a cărei curiozitate principală fu, fără îndoială, Turnul, care atrase sute de mii de vizitatori, vărsând mai bine de 13 milioane de franci-exact dublu cât a costat construirea lui. De aceea Turnul fu supranumit „Triumful Industriei și al Fierului” și care după aceea făcu mai mult decât orice alt monument și decât toate societățile de propagandă pentru a face cunoscută Franța și în special Parisul.

Înalt de 300 metri, el întrece în înălțime toate celelalte monumente din lume, cu excepția unuia singur, un-sgârie-nori american. Marile catedrale nu depășesc niciodată înălțimea de 150 metri (Cologne, 159 m., Rouen, 150 m., Strasbourg, 142 m., Viena, 138 m., Sfântu-Petru din Roma, 132 m.), Obeliscul din Washington are 170 metri, Marea Piramidă, 146 metri, Domul Invalizilor, 105 metri, Panteonul, 85 metri.

Constructorul Turnului, Gustave Eiffel, născut la Dijon în 1832 se distinsese mai înainte cu câteva lucrări însemnate în metal: un pod la Bordeaux, un alt pod foarte mare la Szegedin și altul la Lisabona. Pretutindeni el fu prețuit pentru calitățile sale de îndrăzneală și precizie.

Încă din 1886 el făcu planul să construiască la Paris un monument de fier de 300 metri înălțime. El vorbi despre aceasta lui Edouard Lockroy, ministrul Comerțului și Industriei, căruia îi revine meritul de a se fi interesat numaidecât și în mod continuu de acest plan. Planurile, la cari

au lucrat peste 40 de desenatori timp de câteva luni în șir, fură primite, dar toată răspunderea acestei întreprinderi primejdioase, o purta constructorul.

Prima lovitură de cazma la temelia acestor lucrări, fu dată la 28 Ianuarie 1887. Au trebuit cinci luni până s'au terminat temeliele celor patru picioare pe cari se sprijină Turnul. Ele se întind pe o suprafață de 48.000 metri cubi de pământ și sunt întărite cu 14.000 metri cubi de zidărie. Toate acestea fură făcute după calcule foarte precise. Nimic nu a împiedecat înaintarea lucrării. Apoi trebuie să știm că nu s'a înregistrat niciun accident în tot timpul cât a durat această construcție. Temeliile sunt așa de puternice încât ar putea să țină o greutate de patruzeci de ori mai mare, fără să se prăbușească.

Turnul e format din 12.000 piese metalice diferite cari au cerut fiecare câte un desen special. 2.500.000 șurupuri le țin foarte strâns legate unele de altele. A trebuit să fie făcute șapte milioane de găuri pe cari dacă le-am pune cap la cap ar forma un tub lung de 70 kilometri. Fiecare piesă desenată, tăiată și găurită, era adusă în Câmpul lui Marte, unde se află Turnul, și își găsea în chip matematic locul său.

Construirea celor patru picioare uriașe, pe cari se sprijină Tur-

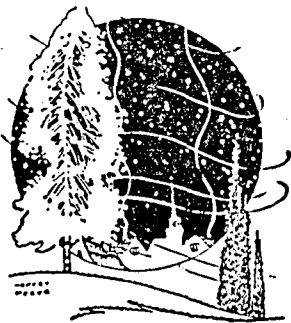
nul, până la primul etaj (57 m. înălțime) ceru o mare grijă și atenție și îndeosebi schele speciale din cauza înclinării picioarelor (30 m. dela pământ la primul etaj). Cele patru construcții uriașe trebuia să aibă un echilibru stabil, făcându-le egale de mari și așezându-le față'n față.

Platforma primului etaj fu făcută cu o suprafață de 2.400 metri pătrați, a doua cu 1.400 metri pătrați, și în curând veni și ziua când tot Turnul fu terminat. Eiffel triumfă din cele mai grele piedici materiale și spulberă batjocurile și uneltirile dușmanilor săi și în același timp ale opiniei publice care își recunosc repede și pentru totdeauna greșeala.

Zece mii de tone de fier se înălțau acum vertical spre cer, în Paris, pe malurile Senei, și astfel Parisul ajunsese oarecum simboțul „orașului lumină”, până în depărtări. Aceia cari prezisese prăbușirea în curând a Turnului, nu s'au ales cu nimic, deoarece totul fusese calculat pentru a-i asigura o existență îndelungată. Forma sa geometrică, în care constă tocmai frumusețea, a fost determinată mai mult din considerațiuni matematice asupra tăriei vântului, decât din considerațiuni estetice. „Forma Turnului este oarecum turnată chiar de vânt”. (Tissandien.) Apăsările, presiunile cele mai puternice (mai mult de 400 kilograme pe metru pătrat) n'au nicio influență asupra trăinicieii lui.

Apoi Turnul Eiffel este un post de prim ordin pentru observații strategice, meteorologice și astronomice, și adăpostește o stație emițătoare de radio. În sfârșit, el este marele centru de atracție al vizitatorului venit din provinciile franceze sau al străinului venit să vadă Parisul — care, din vârful său, contemplând marele oraș, — își poate da seama, zărind trecătorii foarte mici cari forfotesc în Câmpul lui Marte, de locul înfim pe care-l ocupă oamenii în univers.

Turnul Eiffel are cincizeci de ani.

Bernard Palissy

Istoria olăriei ne dă unul dintre cele mai frumoase exemple de stăruință neclintită. Poate că unul din cele mai izbitoare exemple din viața oamenilor mari, e acela al lui Bernard Palissy despre care vom vorbi în acest articol.

Bernard Palissy văzu lumina zilei în eparhia Agen, cam pe la anul 1510. Tatăl său făcea pahare, meserie la care își făcu ucenicia și Bernard. Părinții săi erau săraci, foarte săraci, încât nu puteau să-l dea la școală. „Eu n'am avut alte cărți”, spunea el mai târziu”, decât cerul și pământul cari sunt deschise pentru toți”. Cu toate acestea, el învăță să picteze pe pahare, apoi să deseneze și mai târziu să citească și să scrie.

Bernard Palissy avea aproape 18 ani când industria sticlei începu să decadă. El părăsi casa părintească, cu traista la spinare ca să-și găsească norocul în lume. Mai întâi el plecă spre Gasconia, și ori de câte ori găsea de lucru pentru meseria lui, lucra, alteori dându-se drept inginer hotarnic. Apoi se îndreptă spre Nord, oprindu-se câtva timp în mai multe orașe din Franța, în Flandra și în Germania de jos.

Și astfel, Palissy își petrecu zece ani din viața sa. Apoi se căsătorii și încetă cu călătoriile, ocupându-se cu pictarea paharelor și ca inginer hotarnic în orașul Saintes, din Charente-a inferioară. Familia sa se mări cu trei copii, mărind astfel nu numai răspunderile lui, dar și cheltuelile și creindu-i o situație grea, deoarece, deși făcea tot ce putea, câștigul era cu mult mai mic decât nevoile. El trebuia să lucreze. Poate că el se simțea în stare să lucreze altceva care să-i aducă un câștig mai mare, decât să trăiască de azi pe mâine din meseria aceasta așa de prost plătită, de a picta pahare.

Atunci gândul său se îndreptă spre ceramică sau smălțuirea fa-

ianței. Dar el nu se pricepea deloc în această artă și nu văzuse niciodată pământ ars. El trebuia să învețe totul singur, fără ajutorul cuiva. Dar plin de nădejde și de dorința de a învăța, arzând de o stăruință fără margini și de o răbdare neclintită, se puse pe lucru.

Fără îndoială că vederea unei frumoase cupe de fabricație italiană, lucrată de Luca de la Robbia, îi dădu lui Palissy primele idei despre această nouă artă. O întâmplare ca aceasta cu totul neînsemnată, de sigur că n'ar fi produs niciun efect asupra unui spirit simplu, nici chiar asupra lui Palissy în timpurile normale, dar în timpul acela — când se gândea să-și schimbe meseria — se inflăcăra de dorința de a imita ceea ce văzuse. Vederea acestei cupe îi răscoli întreaga ființă și hotărîrea de a descoperi smălțul cu care cupa era lustruită se legă de el ca o pasiune. Dacă n'ar fi fost căsătorit, ar fi plecat în Italia în căutarea secretului, dar era legat de soția și copiii săi și nu putea să-i părăsească. El rămase lângă ei, în necunoștință, însuflețit de nădejdea că va găsi într-o bună zi mijlocul de a face smălț pe faianță.

Mai întâi el găsi singur cari erau elementele din cari se făcea smălțul și făcu tot felul de experiențe pentru a se convinge pe deplin de descoperirea sa. Astfel cumpără oale de pământ de calitate proastă, le sparse în mai multe bucăți și întinse pe ele compoziția smălțului și le puse într'un cuptor pe care îl făcuse el pentru arderea lor. Aceste experiențe nu reușiră și rezultatul fu oale sparte, pierdere de combustibil, de timp și de muncă.

Luni întregi și ani de zile Palissy continuă cu experiențele sale. Primul cuptor stricându-se, el făcu un altul afară din casă, arse în el lemne, risipi materiale, spar-

se oale, pierdu timp, până când ajunse în mare mizerie. Intre timp, Palissy lucra la prima sa meserie, pictând pahare, făcând portrete, măsurând terenuri. Dar până la urmă nu mai putu să-și continue experiențele sale din cauză că-l costa mult încălzitul cuptorului; cu toate acestea el mai cumpără încă odată oale, le sparse ca mai înainte, în patru sau cinci bucăți, le acoperi cu compoziția aceea și le duse la cuptorul unei cărămidării la o depărtare de o leghiă și jumătate de Saintes. După aceea se întoarse să le ia tocmai când le scotea din cuptor. Dar spre marea lui desnădejde, nicio experiență nu reușise. Dar cu toată descurajarea sa, nu s'a dat învins, căci pe drum se hotărî să înceapă din nou.

Astfel trecură doi ani, în care timp el făcu cercetări zadarnice și ajunse din nou în mizerie. Atunci se hotărî să mai încerce odată pentru ultima oară. Și astfel sparse mai multe oale ca niciodată. Mai mult de 300 cioburi de oale unse cu compoziția sa fură duse la cuptorul unde se fabrica sticlă și stătu chiar el acolo să vadă rezultatele arderii. După patru ore cuptorul fu deschis. Numai pe o singură bucată de oală din cele 300 materia se topise. Puse să se răcească această bucată care, după ce se întări, deveni albă și strălucitoare.

Despre această bucată de oală acoperită cu smălț alb, Palissy spunea că era „neobișnuit de frumoasă”. Se înțelege că în ochii

săi păru frumoasă după atâta așteptare. El dădu fuga acasă s'o arate și soției sale simțindu-se, așa după cum a spus el, o ființă nouă. Dar încă nu câștigase biruința, ci trebuia s'o câștige de aci înainte. Succesul acesta nu făcu decât să-l încurajeze și să-l conducă la alte experiențe și să sufere alte nereușite.

Pentru a-și duce la desăvârșire invenția sa pe care o credea că-i aproape gata, se hotărî să facă el însuși un cuptor pentru sticlă lângă casa lui și astfel să continue experiențele fără să știe nimeni. Incepu să-și construiască cuptorul cu mâinile sale, cărând pe spatelul lui cărămizi dela cărămidărie. El era zidar, lucrător, el era de toate. După șapte sau opt luni, cuptorul fu terminat. În tot acest timp Palissy făcuse un oarecare număr de vase de pământ gata să le acopere cu smalt. După ce termină tot ceea ce trebuia să le facă înainte de a le arde, le acoperi cu smalt și le băgă din nou în cuptor pentru probă. Deși era foarte lipsit în cele materiale, Palissy își procurase o mare cantitate de combustibil pentru marea probă și credea că aceasta îi va fi de ajuns. În sfârșit, aprinse focul și operația începu. Toată ziua stătu lângă cuptor, alimentându-l cu lemne. Rămase de strajă și noaptea, dar fără rezultat. Soarele răsări, soția îi aduse ceva de mâncare de dimineață — căci nu voia să-și părăsească observatorul pe care continua să-l încălzească. Soarele apuse, trecu o nouă noapte. Tras la față, rățăcit, buimăcit și în același timp neînvinș, Palissy se așeză în fața cuptorului, nădăjduind din toate puterile sale că smaltul se va topi. Astfel trecu și-a treia zi și-a treia noapte, și apoi a patra, a cincea. Atunci crezu că poate că nu combinase bine elementele pentru smalt, poate că lipsea ceva. Se puse din nou la lucru și pregăti cele ce-i trebuia pentru o nouă experiență. Pentru aceasta își pierdu încă două sau trei săptămâni. Dar cu ce să-și cumpere alte oale? Deoarece cele pe cari le

făcuse pentru prima experiență nu mai puteau fi folosite, din cauză că fusese arse prea rău. Bani nu mai avea. Putea să împrumute. Doar era un om cinstit, cu toate că familia și vecinii săi îl socoteau fără judecată, să-și risipească banii pe experiențe de nimic. Și în cele din urmă reuși. Împrumută o sumă de bani dela un prieten și cu aceștia el putu să cumpere combustibil și alte oale pentru a începe o nouă experiență. Oalele fură acoperite cu un nou amestec, băgate în cuptor și încă odată focul fu aprins. Aceasta fu ultima experiență dintre cele mai descurajatoare și mai triste. Lemnele ardeau, văpaia era mare, și smaltul tot nu se topea. Combustibilul era aproape pe terminate. Cu ce să mai întrețină focul? Avea niște pari în grădină, erau din lemn, așa că-i putea arde... Mai bine să-i sacrifice pe ei decât să nu-și termine experiența! Smulse parii și-i băgă în foc. Ei arseră în zadar, căci smaltul tot nu se topi. Încă zece minute să mai țină focul, și poate că va obține rezultatele așteptate. Cu orice preț, lui îi trebuie combustibil. Mai avea doar mobilele din casă, polițele. Un trosnet puse în mișcare casa și în mijlocul strigătelor soției sale și ale copiilor săi, cari acum se temeau că Palissy își pierduse mințile, mobilele fură sfărâmate și aruncate în mijlocul flăcărilor. Dar nici acum smaltul nu se topi. Alte polițe. Un nou trosnet și etajerele se duseră după mobile în cuptor. Soția și copiii fugiră de-acasă, ajunseră în oraș, strigând că Palissy înnebunise și că face din mobilele casei lemne de foc.

De o lună de zile eroicul savant nu-și schimbase cămașa. Era cu totul prăpădit de atâta muncă, neliniște, veghe și din lipsă de mâncare. Era dator, aproape pe marginea ruinei, dar găsisse secretul, căci ultima flăcăre a cuptorului topise smaltul. Oalele de pământ de calitate proastă, după de ieșiră din cuptor și după ce se răciră, erau acoperite cu un lustru alb. Da! pentru aceasta el era ga-

ta să sufere imputările, certurile, și gata să aștepte cu răbdare ocazia de a pune în practică descoperirea sa, când vor licări zile mai bune și pentru el.

Palissy construi apoi un cuptor mai perfecționat, dar făcu greșeala că întrebuiță pentru interiorul lui piatră în loc de cărămidă. Când încălzi cuptorul, piatra trosni, se crăpă și săriră tândări pe oale și se lipiră de ele. Cu toate că smaltul ieși frumos, toată munca lui fusese stricată, și aceasta însemna încă șase luni de lucru în zadar. S'au găsit oameni cari doreau să cumpere aceste vase smălțuite pe un preț mic, fără să țină seama de defectul pe care le aveau, dar Palissy nu voi să le vândă. Iată ceea ce spuse el cu privire la aceasta: „Dar pentru că aceasta mi-ar fi scăzut și umilit onoarea, am făcut bucăți tot cuptorul, am căzut într'o stare de tristeță, de melancolie, și nu fără motiv, deoarece nu mai aveam mijloace cu cari să mă îngrijesc de nevoile familiei mele. În casă nu aveam decât imputări, reproșuri; în loc de mângâiere eram blestemat; vecinii mei, cari aflase de asta, ziceau că sunt nebun”. (Oeuvres, éd. Fellon et Audiat 11, pag. 206.)

Ajuns până în situația această, Palissy deveni trist și aproape descurajat, era sdrobot. Se plimba mâhnit pe câmpiile din împrejurimile Saintes-lui, îmbrăcat în sdrențe și slab ca o umbră. De câțva timp începuse să lucreze din nou la prima sa meserie și lucră cu sârguință un an întreg pentru a-și hrăni familia și pentru a-și restabili reputația față de vecini. Apoi începu din nou lucrările sale atât de dragi. Deși trecuse deja doisprezece ani până să găsească smaltul, îi mai trebui încă aproape opt ani de dibuire până la perfecționarea invenției sale.

În sfârșit, după șasesprezece ani de muncă, Palissy își reluă curajul și se dădu drept olar. Acești șasesprezece ani alcătuiau ucenicia sa în arta ceramică, ucenicie în timpul căreia el își fu singur stăpân sau învățător. A-

cum el putea să-și vândă fabricațiile și să procure familiei un oarecare confort. Dar el nu era încă mulțumit de ceea ce reușise să facă. El mergea din progres în progres năzuind spre perfecțiune. El studia natura și își scotea modelele sale așa de bine, încât marele Buffon spunea despre el că este un naturalist „așa cum numai natura poate să facă”. Lucrările sale de ornamentație sunt socotite astăzi drept cele mai rare și se vând pe prețuri fabuloase. Desenele sale reprezintă animale, sopârle, plantele cari creșteau prin împrejurimile Saintes-lui și pe cari el le combina cu gust pentru ornamentații la farfurii sau la vase.

Când Palissy atinse culmea artei sale, el se numea „lucrător în pământ și inventator de figurine țărănești”. Dar cu toate acestea, el nu scăpase încă de suferințe. El era protestant și trăia tocmai în timpul când persecuția izbucnise în sudul Franței. Din cauza ideilor sale religioase el era socotit drept un eretic primejdios. Fiind denunțat de dușmanii săi, casa sa din Saintes fu jefuită iar el fu dus într'o fortăreață din Bordeaux unde trebuia să-și aștepte rândul să se urce pe esafod. El fu condamnat să fie ars pe rug, dar un om cu influență, conetabilul de Montmorency, mijloci pentru ca să-l scape dela moarte, nu pentru că l-ar fi simpatizat pe Palissy sau religia sa, ci pentru că niciun artist nu putea să execute mozaicurile de care avea nevoie el pentru marelui castel ce-l avea la Ecouen (Seine și Oise), la câteva leghe de Paris. Prin influența sa fu dat un decret prin care Palissy era numit creatorul ceramicii și din porunca regelui și a conetabilului, fu pus în libertate. După ce a fost pus în libertate el se întoarse la Saintes unde nu găsi decât jaf și ruină. Atelierul său era distrus iar lucrările sale făcute bucăți. Ștergându-și praful din Saintes de pe picioare, el părăsi orașul pentru a nu se mai întoarce niciodată acolo și se stabili la Paris pentru a îndeplini lucrările

La sânul tatălui

pe cari i le dăduse conetabilul și regina-mamă. Cât timp dură aceste lucrări, i se dădu locuință la Tuileries.

Pe lângă fabrica de ceramică pe care o conducea împreună cu cei doi fii ai săi, în ultimii ani ai vieții sale, Palissy scrisese și publică multe cărți despre arta ceramicii cu scopul de a-și instrui compatrioții și de a-i feri de greșelile și nereușitele de cari avusesese el parte. El mai scrisese și despre agricultură, despre fortificații, despre istoria naturală și chiar cu privire la acest ultim subiect, el dădu mult de discuție la un mare număr de persoane. Făcu războiu astrologiei, alchimiei și vrăjitoriei și tuturor înșelătoriilor și minciunilor de acest fel. Prin aceasta își creă mulți dușmani cari arătau după el cu degetul, ca după un eretic, rătăcit. Încă odată fu arestat pentru religia lui și închis în Bastilia. Acum era un bătrân de 78 de ani, slab, cu un picior în groapă, dar mai curajos ca niciodată. Fu amenințat cu moartea, dacă nu-și tăgăduiește credința. Dar el se ținu tare cu aceeași hotărâre cu care pornice în descoperirea smaltului. Regele Henric al III-lea se duse

el însuși la închisoare, ca să-l vadă și să-l convingă să se lepede de credința lui. „Ai servit”, zise el, „pe mama mea și pe mine timp de 45 de ani, noi ți-am suportat părerile și ideile în mijlocul focului și al măcelului, dar acum Guizii și oamenii mei mă constrâng la aceasta. Sunt nevoit să te las în mâinile dușmanilor tăi, și mâine, dacă nu te convertești, vei fi ars”. „Sire, răspunse bătrânul, eu sunt gata să-mi dau vieța pentru slava lui Dumnezeu. Voi mi-ați spus adesea că vă este milă de mine. Dar acum mie îmi este milă de voi care ați rostit aceste cuvinte „sunt nevoit”. Maiestatea voastră nu vorbește ca un rege; voi și toți aceia cari vă constrâng, Guizii și poporul întreg, nu vor avea nicio influență asupra mea, deoarece eu știu care este moartea mea”.

Și într'adevăr, după câțva timp, Palissy muri ca martir, deși nu pe rug. El muri în Bastilia, după un an de închisoare, sfârșindu-și liniștit vieța consacrată unei munci eroice și plină de suferințe, de o dreptate neînduplecată, după ce a dat dovadă de nobile și rare virtuți.

Steen Rasmussen

Petru, plângând amar când își dădu seama de calea pe care Satan voia să-l ducă.

Panta fatală

— Ai controlat această factură, Iacob?

— Da, Domnule.

— Este bine făcută?

— Are două greșeli, Domnule.

— Dă-mi-o s'o văd.

Tânărul întinse patronului său o factură mare căreia trebuia să-i facă adunarea.

— Aci, zise tânărul, este o greșeală de calcul de 50 de franci în paguba furnizorului Dvs., apoi puțin mai departe încă o greșeală tot de 50 de franci.

— Tot în paguba lui?

— Da, Domnule.

Comerciantul avu un surâs foarte ciudat, ceea ce uimi foarte mult pe băiatul de prăvălie.

— O sută de franci în paguba sa, zise el, ca și cum ar fi fost surprins în mod fericit. Buni contabili, ce-i drept!

— Trebuie să îndrept, Domnule, zise băiatul de prăvălie?

— Nu, fiecare să-și îndrepte greșelile lui. Noi nu controlăm facturile în interesul altora, răspunse comerciantul. Dacă furnizorul își găsește greșeala, vom aranja noi asta; dar acum avem cu atât mai mult de câștigat. Simțul moral al tânărului fu foarte izbit prin aceste observații neașteptate. El era fiul unei sărmâne

văduve care îl învățase pe deplin care este datoria unui om.

Dl. Dupont, la care tânărul lucra numai de câteva luni, era un vechi prieten al tatălui său, și văduva avea o mare încredere în el. De fapt, Iacob îl socotise totdeauna drept un om model, și când dl. Dupont consimți să-l ia în magazinul său, băiatul socotea aceasta ca o mare fericire ce dăduse peste el.

„Să-și îndrepte singur greșelile lui!”

Această frază produsese o puternică impresie asupra lui Iacob de îndată ce-i prinse adevăratul ei înțeles. Mai întâi el era încurcat. Dar gândindu-se din nou și dându-și seama că aceste cuvinte fusese rostite de un om pe care mama sa îl stima, și îl respecta ca pe niciunul altul, se gândi că poate că așa se obișnuște în comerț. Dl. Dupont, de sigur, că nu putea face nimic necinstit.

La câteva zile după controlul acestei facturi, furnizorul trimise pe cineva să o încaseze. Iacob, care era de față, aștepta să vadă dacă dl. Dupont amintește de greșeală. Dar observă că el nu spusese nimic de aceasta. Apoi el făcu o notă de plată după factură și totul fu aranjat.

— Oare e bine aceasta? se în-

treba Iacob. Conștiința sa răspundea că nu. Dar faptul că lucrul acesta fusese făcut de dl. Dupont, îl împiedeca să-și dea seama de gravitatea acestei fapte. Poate că așa este în afaceri, își zicea el. Cu toate acestea, asta nu-mi pare ceva cinstit și nu m'aș fi așteptat la așa ceva din partea d-lui Dupont.

Intr'o zi, Iacob fu trimis la bancă să scoată niște bani. Dar numărând din nou banii pe cari îi primise, observă că primise mai mult cu o hârtie de cinci sute de franci. Atunci, el se întoarse la casier și îi înapoie hârtia.

Casierul nu știa cum să-i mai mulțumească, și Iacob se întoarse la magazin foarte fericit, fiindcă făcuse un lucru bun.

— Casierul mi-a dat cu 500 de franci mai mult, îi zise el d-lui Dupont, îmmându-i banii.

— Bine, zise el cu o bucurie ciudată. Și începu să numere hârtiile cu grijă.

Dar bucuria lui se împrăștiă repede când și ultima hârtie fu numărată.

— Dar, Iacob, nu e nicio greșeală, zise el cu un aer amăgit.

— Nu, de sigur, căci eu am dat înapoi cei 500 de franci.

— Nătărăule! strigă dl. Dupont. Nu știi că niciodată nu se îndreaptă greșelile băncii? Dacă casierul ți-ar fi dat cu cinci sute de franci mai puțin, de sigur că nu ți i-ar mai fi restituit altădată.

Iacob se rușină puțin din cauza acestei imputări, după cum e adevărat că de multe ori e mai mare rușine pentru o greșeală decât pentru o crimă. Vinovatul se simțea foarte mâhnit din cauză că făcuse un lucru pe care dl. Dupont îl socotea stupid, și se decise, că dacă altădată ar primi chiar cu zece mii de franci mai mult, îi va da patronului său, și-l va lăsa să facă așa cum înțelegea el.

— Lasă pe oameni să-și îndrepte singuri greșelile lor, zise dl. Dupont, așezându-se din nou la lucru.

La o lună după întâmplarea de la bancă, numărându-și salariul de pe o săptămână, Iacob observă că dl. Dupont îi dăduse cu cinci franci mai mult. Prima sa grijă fu să-i înapoieze patronului, dar tocmai când porni să facă aceasta, îi sună în minte cuvintele acelea: „Lasă pe oameni să-și îndrepte singuri greșelile lor!” Acum el stătea la îndoială, nu știa ce să facă. Dar e lucru știut, că de îndată ce începi să discuți cu răul, ai și fost învins.

— Trebuie să mă mai gândesc, își zise Iacob, punându-și banii în buzunar. Dacă acest principiu este adevărat, atunci trebuie să-l las pe dl. Dupont să-și îndrepte greșeala.

Dar tânărul tot nu se simțea liniștit. El știa că a-și păstra pentru el cei cinci franci, era un lucru necinstit. Cu toate acestea el nu se putea hotărî să-i dea înapoi. Și astfel el îi cheltui pe lucruri de nimic. Dar după aceea el se gândea adesea că s'ar putea ca dl. Dupont să-l fi pus prin aceasta la încercare, și asta îl umplea de neliniște.

Nu mult după aceea, o nouă greșeală se făcu. Dar de data aceasta Iacob își ținu pentru el cei douăzeci și cinci franci în plus, cu mult mai puțină șovăire.

— El să-și îndrepte greșeala, zise el hotărît. Doar acesta este principiiul de care se servește el când e vorba de alții. Tocmai aveau nevoie de douăzeci și cinci de franci.

Și astfel Iacob se obișnuie să reducă la tăcere glasul conștiinței sale. El avusese un povățuitor rău. Pofta se furișase în inima sa și începu să dorească multe lu-

cruri pe cari nu și le putea cumpăra.

Iacob avea foarte bune însușiri de comerciant: prin priceperea sa, câștigase încrederea d-lui Dupont, încât acesta îi încredințase contabilitatea magazinului, când nu avea decât optsprezece ani. Dar Iacob se obișnuise să fie necinstit. El nu uitase niciodată prima lecție pe care o primise în această carieră păcătoasă. De atunci el lucraseră după acest principiu nu numai de două ori, ci de sute de ori, și totdeauna în pierderea d-lui Dupont.

De mult timp el nu mai îndreptase greșelile cari erau în câștigul lui și chiar el însuși făcuse ade-

sea greșeli cu voia lui, în avantajul său, în diferitele tranzacții ale unui întins comerț, în care el se bucura de o încredere deplină.

Iacob ajunsese foarte viclean și iscusit în a înșela. Totdeauna treaz, el știa să înlătore toate măsurile cari ar fi putut duce la descoperirea dedesubturilor sale.

Așa lucră el până la vârsta de douăzeci de ani. În timpul acela dl. Dupont primi o scrisoare care îi făcea cunoscut că tânărul din serviciul său are tovărășii rele și cheltue mai mulți bani decât i-ar putea conveni de obicei unui mic funcționar. Pe mama sa o așeză într-o casă frumoasă cu tot confortul pe care l-ar fi putut dori

La Isus vom găsi odihna pentru sufletele noastre și mâna Sa ne va îndruma pe calea cea bună și sigură.

ea. Fără să bănuiască nimic, ea credea din toată inima că venise și pentru ea zile fericite după atâtea necazuri amare.

Când dl. Dupont primi scrisoarea aceea, Iacob era aproape de el. Contabilul își privi patronul și-l văzu cum schimbă numai fețe fețe. Privirile lor se întâlneau. Aceasta nu dură decât o clipă, dar inima lui Iacob se opri deodată de a mai bate. În tot restul zilei dl. Dupont îl privi cu un aer bănuitor ceea ce turbură pe tânăr. Se vedea cât de colo că scrisoarea era cauza. Și acum regreta mult purtarea sa, de teama urmărilor. Dacă faptele sale s'ar descoperi, el și-ar pierde orice stimă și mama sa poate ar muri de durere și necaz.

În seara aceea, ducându-se acasă, mama sa îl întâmpină ca de obicei, dar observând ceva în expresia feței lui, îl întrebă număidecât:

— Ce ai în seara aceasta? Nu te simți bine?

— Mă doare capul.

— Puțină odihnă îți va face bine.

— Vreau să mă culc puțin, zise el.

Mama sa se duse cu el în salon, și după ce el se întinse pe canapea, îi puse mâna pe frunte. Ar fi trebuit ca această mână de mamă să-i ușureze durerea de care suferea. Dar din contră, această mână îi mărea chinul.

— Te simți mai bine acum? îl întrebă ea după puțin timp.

— Nu, mult mai rău, răspunse Iacob; cred că o plimbare în aer liber mi-ar face bine.

— Să nu ieși, Iacob, îl rugă mama sa.

— Ba da, mamă, numai câteva minute. Și ieși.

Biata mamă era foarte neliniștită, căci știa ea bine că fiul ei suferea din altă cauză decât de o durere de cap obișnuită.

Iacob merse timp de o jumătate de oră fără să știe încotro. Era deajuns că scăpase de prezența mamei lui. Deodată se văzu în fața magazinului d-lui Dupont și

rămase surprins, văzând lumină înăuntru.

— Ce să fie? se gândi el tremurând.

Se opri să asculte, dar nu auzi nimic.

— De sigur că e ceva grav, gândi el. Dacă totul e descoperit, ce se va întâmpla? Sunt pierdut! Biata mama!

Nenorocitul tânăr plecă de acolo și mai rătăci încă vreo două ore până să se ducă acasă. Mama sa îl aștepta și-l întrebă neliniștită dacă se simte mai bine. El răspunse că da, dar în așa fel, încât sârmana mamă fu și mai neliniștită. Apoi se duse în grabă în camera sa.

Dimineța, fața obosită a lui Iacob, arăta că nu dormise. În timp ce stătea la masă cu mama lui, se auzi soneria. Iacob se sculă numaidecât, ca și cum ar fi vrut să împiedece pe mama sa de a vedea pe cel ce sunase. După o scurtă convorbire la ușă, intră puțin în casă, fără a mai da prin sufragerie și apoi plecă cu persoana aceea.

Era o despărțire foarte tristă. Dl. Dupont stătuse aproape jumătate din noaptea aceea să controleze registrele și descoperise o lipsă de mai bine de șasezeci de mii de franci. Orbit de mânie, el își denunțase funcționarul la poliție, care fu arestat.

— Tânărul acesta mizerabil se va culca în patul pe care și l-a făcut el însuși, strigă comerciantul. Și se hotărî să meargă cu procesul până la capăt.

În ziua în care Iacob trebuia să fie judecat, dl. Dupont aduse dovezile pentru vinovăția acestui tânăr. Sârmana mamă era de față și din când în când se putea auzi hohotele-i de plâns. Înainte de a da sentința, președintele tribunalului se adresă vinovatului și-l întrebă dacă n'are nimic de spus pentru a se apăra. Toate privirile se îndreptară atunci spre acest tânăr, palid și agitat, care se sculă cu greu și începu să spună:

— Domnule Președinte, sunteți așa de bun să-l rugați pe vechiul meu patron să se apropie puțin?

La porunca Președintelui, dl. Dupont se apropie. Iacob îl privi câteva minute drept în față, apoi, îndreptându-se spre judecători:

— Iată, domnilor, ce am de spus. Aceasta nu-mi va ierta greșeala, dar poate va micșora vina în fața dumneavoastră. Când eu am intrat ca băiat de prăvălie în magazinul acestui om, eram un copil nevinovat, și dacă și el ar fi fost la fel, eu n'aș mai fi astăzi în fața dumneavoastră.

Dl. Dupont se sculă să protesteze și ceru sprijinul curții împotriva acuzațiilor îndreptate în contra lui. Dar Președintele îi porunci să tacă și-i zise lui Iacob să continue.

— La câteva săptămâni după ce am intrat în serviciu la el, controlai o factură și descoperii o greșeală de o sută de franci.

Dl. Dupont se roși.

— Văd că vă amintiți, zise Iacob. Cât despre mine, nu voi uita niciodată ceea ce mi-ați spus atunci. Greșeala era în câștigul d-lui Dupont, și deoarece eu îl întrebam dacă trebuie s'o îndrept, el îmi răspunse: „Nu, să-și îndrepte el greșeala. Noi nu controlăm facturile în avantajul altora”. Aceasta fu cea dintâi lecție. Factura fu plătită și dl. Dupont câștigă o sută de franci.

Apoi eu am fost scandalizat, deoarece vedeam bine că nu avusesse dreptate. Dar după câteva zile, mă făcu nătărău fiindcă înapoiasem unui casier o hârtie de cinci sute de lei pe care mi-o dăduse din greșeală.

— Acum pot cere sprijinul Tribunalului? strigă dl. Dupont.

— E adevărat ce a spus acest tânăr? întrebă Președintele.

Dl. Dupont avea aerul de a fi foarte incurcat. Privirile tuturor erau îndreptate spre el. El știa bine că judecătorii, avocații, martorii, auditorii, toți erau convinși că tocmai el întorsese dela calea cea dreaptă pe acest om.

După puțin timp, reluă Iacob, dl. Dupont îmi dădu din greșeală cu cinci franci mai mult când îmi plăti leafa. Eram gata să-i dau înapoi, când îmi adusei aminte

de învățatura pe care mi-o dase, de a lăsa pe fiecare să-și îndrepte greșelile lui, și astfel îmi ținui banii. Aceasta se mai întâmplă încă odată și acesta fu începutul unui șir întreg de fraude și încurcături cari m'au adus aci. Dacă patronul și-ar fi dat seama de responsabilitatea pe care o poartă pentru faptele mele și dacă ar fi dat pe față cât de puțină milă sau îndurare, n'aș fi spus nimic.

Tânărul se așază la locul său, își ascunse fața între mâini și începu să plângă. Atunci se auzi mama sa care strigă printre suspinuri:

— Sărmanul meu copil! Sărmanul meu copil!

În sală, ochii tuturor se udară de lacrimi. În liniștea care urmă după aceea, dl. Dupont strigă încă odată:

— Îngăduiți Domnilor ca onoarea mea să fie atinsă prin depozitia unui criminal?

— Poți să juri, îi zise Președintele, dacă acest tânăr a mințit. Numai așa îți poți arăta nevinovăția.

Atunci Iacob se sculă și îndreptându-se către dl. Dupont strigă:

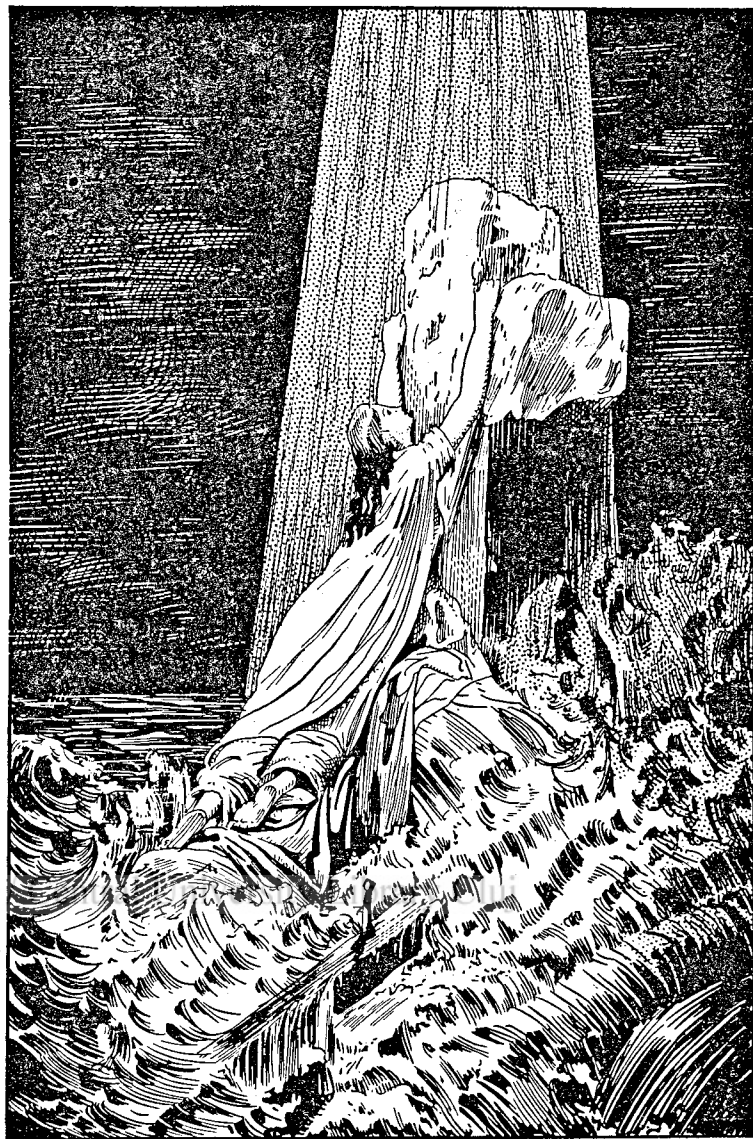
— Jură, dacă poți.

Dl. Dupont se sfătui cu avocatul său, și apoi se gândi să bată'n retragere cât mai repede.

După ce Președintele se consfătuise cu judecătorii săi se adresă astfel lui Iacob:

— Luând în seamă vârsta ta tânără și ispitele la cari ai fost expus încă de când nu erai decât un copil, Curtea își dă sentința împotriva ta cu cea mai mică pedeapsă, adică un an închisoare. Dar te rog fierbinte și în mod solemn să nu mai mergi pe această cale. Vina nu se poate scuza cu totul; ea nu produce de altfel decât suferință. După ce îți vei ispăși pedeapsa, vei putea ieși din închisoare hotărît mai bine de a muri decât de a mai săvârși răul.

În anul în care Iacob stătu la închisoare, mama sa muri fără să-l mai fi văzut. Iacob avu destul

timp să mediteze și prin harul lui Dumnezeu, el își regăsi în fundul inimii sale sentimentele de cinste de altădată.

***

Zece ani mai târziu, un om stătea în biroul său, cetind ziarul. Fața sa era liniștită și serioasă, ca a unui om care avusese de suferit și care trecuse prin grele încercări. Dar deodată, în locul liniștei, se putu vedea pe fața lui o mare uimire când cetii aceste rânduri:

„Un mare număr de plângeri de escrocherie fiind adresate d-lui Procuror al Republicei, împotriva unui oarecare Dupont, comerciant

Fie valurile cât de furioase, prinzându-ne de cruce, de Isus, vom fi salvați și nici-o ispită a celui rău nu ne va putea clinti.

în orașul X... , acesta a fost arestat ieri”.

— Cât trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu, zise Iacob cu glas tare, fiindcă mi-a dat această lecție dureroasă, dar folositoare! El să m'ajute să urmez totdeauna sfatul pe care mi l-a dat judecătorul și de pe urma căruia 'am ajuns așa de bine după zece ani: Mai bine să mori decât să faci răul!

„Un băiețuș”

În curând se împlinesc o sută de ani de când un credincios slu-jitor al lui Isus Hristos, ducându-se mai de vreme la biserică, întâlnește pe unul din diaconii săi.

— Am venit de vreme ca să te întâlnesc, zise diaconul. Am ceva de vorbit cu dvs, Domnule pastor, trebuie să fie ceva greșit în propăvăduirea și lucrarea dvs. deoarece într'un an de zile nu s'a adăugat decât un singur suflet la biserica dvs., și acesta, „doar un simplu băiețuș”.

— Așa e, zise pastorul, așa este, dar Dumnezeu știe că eu m'am străduit să-mi fac datoria, și eu mă pot încrede în El în ce privește rezultatele.

— Bine, bine, zise diaconul, dar Hristos a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște”. A nu câștiga decât un singur membru pentru biserică, și ce membru... „doar un simplu băiețuș”, aceasta este o dovadă puternică că nu aveți destulă credință și zel.

Eu nu vreau să fiu aspru, dar aveam aceasta pe conștiință, și vorbindu-vă deschis, nu mi-am făcut decât datoria.

— E adevărat, zise bătrânul, dar dragostea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate și nădăjduște în toate. Eu am multă nădejde în acest micuț Robert. Unele grăunțe pe cari noi le semănăm aduc rod mai târziu, dar de obicei acest rod este cel mai bun.

În ziua aceea bătrânul pastor se urcă la amvon cu inima mâhnită și plină de tristețe. El își termină predica cu ochii plini de lacrimi. Atunci, ar fi dorit să-și fi terminat lucrarea sa pe pământ și să se odihnească printre morminte, sub arborii înfloriți ai vechiului cimitir.

După ce credincioșii plecară, el rămase singur în vechea biserică. Pentru el templul era sfânt și ne-
spus de drag: era căminul său

Samariteanul milos

spiritual încă din tinerețe. În acest loc sfânt se rugase el pentru sufletele unei generații care acum nu mai exista, apoi păstorise copiii unei noi generații și tot acolo, da tot acolo, i se spusese că lucrarea sa nu mai era binecuvântată.

Nu era nimeni în biserică. Nimeni? O! ba nu, „doar un simplu băiețuș”. Acest băiat era Robert Moffat. El se uita la bătrân cum tremura: inima sa fu cuprinsă de simpatie și dragoste pentru bătrânul pastor. Se duse la el și-și puse mâna pe veșmântul negru al pastorului său.

— Ce e, Robert?

— Ce credeți, dacă aș munci mult pentru a mă instrui, n'aș putea ajunge și eu odată un predicator?

— Un predicator?

— Dar un misionar?

Urmă o lungă tăcere. Ochii pastorului se umpluseră de lacrimi. La urmă el zise:

— Robert, tu îmi vindecă rana de pe inima mea! Văd acum mâna lui Dumnezeu cum lucrează. Dumnezeu să te binecuvinteze, băiatul meu. Da, eu cred că tu vei ajunge un predicator.

...

După cincisprezece ani, un misionar în vârstă, se întorcea în țara sa. Numele său era rostit cu cel mai mare respect. Când intra

el într'o adunare, adunarea se scula în picioare. Când vorbea în public, se făcea cea mai mare liniște. Înaintea sa prinții stăteau cu capetele descoperite. Nobilii îl invitau acasă la ei.

Acest misionar, era Robert Moffat, apostolul Africii de Sud.

El adusese o țară întreagă la biserica lui Hristos. El adusese la Hristos prin Evanghelie pe cei mai sălbatici șefi africani. Tot el a tradus Biblia în limba triburilor negre, și a îmbogățit Societatea de Geografie cu informații prețioase. Cât a trăit, și-a cinstit umilul loc al nașterii sale, Biserica, Patria, și a slujit pentru cauza lui Dumnezeu în lumea întreagă.

El a fost cumnatul lui David Livingstone. E greu să nădăjduști când nu se vede niciun semn de roadă, dar scerșișul este sigur când intențiile și scopurile noastre sunt drepte.

Acum bătrânul pastor doarme la umbra copacilor, în umilul său câmp în care a lucrat cu toată râvna o viață întreagă; dar oamenii își aduc aminte de lucrarea sa, prin ceea ce a făcut el pentru acest băiat și prin ceea ce acest băiat a făcut pentru lume.

„Doar un simplu băiețuș”.

Carus

Templul

Un rege al Persiei, dorind să-și arate evlavia sa generațiilor viitoare, chemă la sine pe cei mai renumiți arhitecți din timpul său și le porunci să construiască fiecare după gustul său, un templu în onoarea soarelui. El le dădu cea mai mare libertate să-și aleagă materialele și lucrătorii pentru zidirea acestor temple, făgăduind o mare răsplată aceluia care va fi construit cel mai mare, templu dintre toate.

După mai mulți ani fiecare arhitect își termină capo-d'opera sa și regele fu invitat să-și dea părerea asupra lor.

Primul templu era de marmoră și granit; de o arhitectură măreață și împodobit cu sculpturi minunate. Regele fu încântat la vederea lui și laudă mult pe constructor.

Al doilea templu era făcut din metal strălucitor, care strălucea puternic sub văpaia arzătoare a soarelui, și regele orbit de strălucirea lui, spuse că această clădire este vrednică pentru Dumnezeu, deoarece reflecta atât de frumoasă lumina.

Al treilea arhitect conduse pe rege la o clădire unică în felul ei. Toată era de sticlă, toată era transparentă; e drept că puse multe lemne la temelii, pentru a susține această clădire. Nicio statuie, niciun ornament mareț. „Iată, rege, zise arhitectul, iată adevăratul templu al soarelui! Nu este făcut pentru slava omului, ci pentru a fi scâldat de razele astrului pe care tu îl adori! Toate celelal-

te clădiri strălucesc în lumina soarelui, dar soarele nu poate intra în ele. Aci, tu nu vei găsi niciun colț întunecos, nicio cameră care să nu fie în întregime stăpânită de soare, niciun colț care să nu-i aparțină lui!”

— Fericit arhitect, zise regele, tu ai construit adevăratul templu, și tu vei primi răsplata făgăduită.

Noi avem datoria, aci jos pe pământ, să construim fiecare câte un templu.

Fiece om este arhitectul propriei sale vieți; iar scopul cel mai înalt al vieții noastre este de a proslăvi pe Acela care ne-a dat viața; dar ce trebuie să facem noi pentru a mări pe Dumnezeu?

El nu ne cere lucruri mari, daruri scumpe, rugăciuni mișcătoare, sau o religie greoaie.

El nu Se mulțumește cu o strălucire exterioară, cu o virtute numai pe față, cu o milă numai pe deasupra.

Ce vrea El?

El vrea ființe cari să-i aparțină cu totul Lui; cu corp, minte și suflet. Cel mai frumos, singurul templu al lui Dumnezeu pe pământ, este viața, oricât de umi-

Ce i-a făcut pe cei trei magi să urmărească steaua ce li s'a arătat, dacă nu sincera dorință de a afla adevărul nădejilor ce se ridicase în inimile lor prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, și anume că Isus avea să vină. Azi, același cuvânt va produce în inima noastră același dor după Isus și după umblarea pe calea Sa. Steaua care strălucește azi, urmând-o cu credințioșie ne va conduce în împărăția slavei Sale.

lă ar fi ea, care li este consacrată Lui; o viață în care totul este transparent, sincer, adevărat, o viață asemenea cu a lui Isus, care fu „locuința lui Dumnezeu printre oameni”.

În lături cu falsitatea, ipocrizia și formalismul! Să nu fie niciun colț întunecos în inima noastră! Să ne predăm cu totul luminei divine; și până și în cele mai ascunse gânduri să fim însuflețiți de spiritul umilinței, ascultării și al dragostei.

(Récits et Allégories).

R. Sailleus

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 6/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Munții Bucegi

BCU Cluj / Central University Library Cluj

General Photograph Service

Ecouri

Ceasornicul vorbitor dela Observatorul din Paris, cercetat de atâtea ori pe zi prin telefon, aduce Statului un câștig de 12 milioane de franci.

In insula Sumatra, maimuțele sunt dresate ca să culeagă nucile de cocos și sunt învățate să culeagă numai pe cele coapte bine.

Bulgaria este țara unde se află cel mai mare număr de oameni trecuți de vârsta de 100 de ani. Statisticile făcute de curând arată că sunt în această țară peste 4000 de oameni în etate de 100 de ani și chiar trecuți de această vârstă. Cea mai mare parte dintre ei trăiesc la sate sau în comune mici la munte și toți duc o viață primitivă.

Dintre toate animalele cari trăiesc în stare sălbatică, nu e niciunul care este atât de răspândit pe fața pământului și care să se adapteze așa de bine diferențelor de temperatură și condițiilor de viață ca vulpea.

După ultimile cifre publicate in Europa, reiese că aproape tot aurul lumii este în posesia a trei mari națiuni: Statele Unite, Marea Britanie și Franța. Banca Federală a Statelor Unite are 11.000 tone, Banca Angliei 3.530 tone și Banca Franței 2.270 tone. Din nefericire acest aur nu e pus în circulație.

Una dintre cele mai mari atracții ale orașului Mans, este ceasornicul de flori care se poate vedea în grădina publică, nu departe de monumentul ridicat în onoarea aviatorilor și între alții, lui Wilbur Wright. Ceasul este format din 12.000 până la 14.000 de plante. Deoarece florile trebuie schimbate și înlocuite cu altele după sezonul lor, numai în timpul verii se folosesc aproximativ 40.000 de plante.

Recordul mondial al lăsării cu parașuta l-a bătut Russe Kaltanov. El s'a lăsat cu parașuta din avion dela 11.037 m. înălțime. Pentru coborire nu i-a trebuit decât treizeci de minute.

In Statele Unite sunt acum 8.000.000 de biciclete, adică o bicicletă pentru fiecare șasesprezece persoane.

Statele Unite au 6.000 de spitale cu 1.000.000 de paturi. Capitalul investit în aceste spitale este de peste 3.000.000.000, și anual se cheltuiește pentru operații 750.000.000. Din 6.000 de spitale, aproximativ 1000 sunt conduse de instituții aparținând diferitelor grupări religioase. Șasezeci sunt conduse de ordinul frătesc, și peste 1.500 sunt conduse de organizații particulare. Aceste spitale îngrijesc anual peste 5.600.000 de bolnavi.

In Anglia numai trei case de editură au dreptul să tipărească Biblii. Orice editor care ar tipări această carte fără să aibe autorizație, este socotit vinovat de o greșeală „de moarte”.

S'a calculat că, în timp de 450 de ani, s'au tipărit aproape treizeci de milioane de cărți și că apar în fiecare an peste 200.000 de cărți fără a pune la socoteală cele 80.000 reviste și cele 40.000 ziare publicate în toată lumea: In 1900 se socotea deja peste 12.000 de lucrări despre Ioana d'Arc; despre Goethe s'au scris peste 20.000 de cărți, dar se pare că Napoleon a bătut recordul cu 70.000 lucrări scrise despre el.